

Løven var i oldtiden Babylons frygtede symbol.

Ved årenes ende

Historien gentager sig, siger et gammelt ord - det gælder måske *Israels* historie frem for noget andet lands. I denne artikel gennemgås en ejendommelig parallel mellem en begivenhedsrække i oldtidens sidste frie jødiske stat, og hvad der i vore dage er sket i det nye Israel.

Vi hører hele tiden kommentarer til Mellemøstkonflikten fra politiske iagttagere, men én stemme er hidtil kun svagt kommet til orde, skønt den er den allervigtigste, når talen er om Israel: Bibelen - og her især Gamle Testamentes profetier.

Denne jødernes historiebog betragtes af mange i den europæiske kristenhed som et støvet stykke fortid - interessant, men i dag kun af betydning som forløber for Ny Testamente, som er det egentlige. Men fordyber man sig i de gamle beretninger og forudsigelser, viser den sig at være lynende aktuel - også for Israel i moderne tid.

Her skal kun gennemgås en enkelt begivenhedsrække i oldtidens jødiske historie, som på ejendommelig måde synes at gentage sig i den nye jødiske stats historie.

De følgende betragtninger bygger på et studium af den norske bibelforsker *O. K. Indergaard* - og det er værd at bemærke sig, at tankegangen i dem først blev fremsat i 1972.

Først skal dog lige resumeres den del af Israels historie i oldtiden, som vedrører denne redegørelse:

Efter kong Salomons død i 952 f. Kr. sprængtes kongeriget i to dele, da 10 af stammerne gjorde oprør mod Salomons søn. De dannede nordriget *Israel* med *Sikem* som hovedstad, mens de 2 sidste stammer forblev loyale og dannede sydriget *Juda* med *Jerusalem* som hovedstad.

Ingen af dem fik dog nogen lang levetid. Allerede et par hundrede år efter udslettedes Israel som selvstændig nation ved Assyriens erobring af det i 722 f. Kr. Juda rige fik en lidt længere frist, men 581 f. Kr. lå også det øde hen, efter at Jerusalem var erobret, templet brændt og alle betydende bortført til Babylon.

Juda riges undergang skete imidlertid trinvist og er nøje optegnet i Gamle Testamentes historiske bøger, bl.a. Kongebøgerne og Nehemias' bog, og det er denne trinvis *udslettelse* af den sidste frie jødiske stat, der i vore dage synes at gentage sig med modsat fortegn - altså som en trinvis *opblomstring* af den nye frie jødiske stat.

En mærkelig forudsigelse

For ca. 400 år siden levede der i det daværende Palæstina en rabbi *Jitzak Luria Aschkenazi*, der ledede synagogen i byen *Zefat*. Han grundede over profetien i Ezekiels kapitel 38, hvor Gud taler til hedningefyrsten Gog i nord:

"Lang tid herefter skal der komme bud efter dig, ved årenes ende skal du overfalde et folk, som atter er unddraget sværdet - et folk, som fra mange folkeslag er sanket sammen på Israels bjerge, der lå øde hen, et folk som er ført bort fra folkeslagene og nu bor trygt til hobe." (Ezekiel 38:8)

At der her hentydes til et angreb på Israel efter hjemkomsten fra adspredelsen i år 70 e. Kr., var tydelig nok - men hvornår ville dette angreb finde sted? Den eneste antydning af tidspunktet lå i udtrykket "ved årenes ende" - men hvor mange var de år, der først skulle have ende?

I den jødiske teologi har man en lære *kabbala*, der opererer med en skjult betydning af de hebraiske ord og bygger på en bestemt *talværdi* af de enkelte bogstaver - noget lignende kendes fra latin, hvor de gamle romere brugte bogstaver som tal.

Det hebraiske udtryk for ordene "årenes ende" er *acherit hajomim*. Da rabbi Aschkenazi beregnede dets samlede talværdi, kom han til et så kantet tal som 2553 år. Så længe skulle jøderne altså være adspredte over hele Jorden, før de igen skulle "bo trygt til hobe" i et nyt Israel. Hvis man lagde dette antal år til tidspunktet for udslettelsen af oldtidens Juda som den sidste frie jødiske stat, ville man altså nå frem til det tidspunkt, hvor en ny jødisk stat ville blive oprettet.

For en rabbi i middelalderen var det ikke let at klarlægge det nøjagtige historiske årstal for Jerusalems ødelæggelse under *Nebukadnesar*, men ud fra de gamle beretninger i 2. Kongebog, Jeremias m.fl. kunne han dog placere det mellem 585 og 577 f. Kr. Det er efter jødisk tidsregning (som naturligvis ikke godtager Jesu fødsel som historiens vendepunkt) år 5177-5185.

Hertil lagde han antallet af år for det jødiske folks fornedrelse, som han altså mente var 2553 år, og kom frem til årene 5750-57 som "årenes ende", hvor Israel skulle genrejses som selvstændig nation. Det er efter kristen tidsregning årene 1970-76.

At dette for 400 år siden kunne forudsiges med en fejlmargen på kun 22 år, er i sig selv tankevækkende - ikke mindst når man betænker, at intet menneske i middelalderen kunne forestille sig Israel genfødt som selvstændig nation.

I vore dage har forskningen klarlagt tidspunkterne for Juda riges trinvis udslettelse med langt større nøjagtighed, og da O.K. Indergaard begyndte at anvende de 2553 år på dem, kom endnu mere forbløffende resultater frem.

Profetiens opfyldelse

Grundtanken i den følgende fremstilling er altså, at begivenhederne i oldtiden og de tilsvarende begivenheder i vore dage forløber *nøjagtigt parallelt* med samme afstand i år, nemlig 2553 år som fastsat af profeten Ezekiel. Dette må være den afgørende prøve på, om de politiske begivenheder i vore dage er blindt tilfældige, eller om de styres med suveræn sikkerhed af en usynlig Gud, der ikke har glemt sit folk Israel.

En forklaring om det jødiske år må her indskydes. Det går ikke som vort fra januar til januar, men begynder i marts-april med påsken. Ethvert af de religiøse jødiske år i nedenstående redegørelse vil altså dække sidste tre fjerdedele af et europæisk år og første fjerdedel af næste europæiske år.

1. PERIODE: 605 f. Kr.

Nebukadnesar indtager Juda rige, Daniel føres til Babel. (Daniel 1:1-7.)

605+2553 = 1948: Israels genfødsel som selvstændig stat, 1. krig mod araberne.

2. PERIODE: 597 f. Kr.

Nebukadnesar indtager Jerusalem og bortfører kong Jojakim og en del af folket. (2. Kongebog 4:10.)

597+2553 = 1956: Sinai-felttoget, 2. krig mod araberne.

3. PERIODE: 586 f. Kr.

Nebukadnesar indtager igen Jerusalem, byen og templet af brændes, kong *Sedekias* og størstedelen af folket føres til Babel. (2. Kongebog 25:1-21.)

586+2553 = 1967: 6-dages krigen, hvor Israel erobrede resten af det gamle Jerusalem med Tempelpladsen.

4. PERIODE: 581 f. Kr.

Fjerde og sidste bortførelse til Babel (Jeremias 52:50.)

581+2553 = 1972/73: Yom Kippur krigen, hvor Israel angribes på "den store forsoningsdag" og først efter et par døgn i defensiven kan indlede en offensiv, der bl.a. fører til erobring af Golan-højderne.

5. PERIODE: 572 f. Kr.

Under folkets landflygtighed i Babel får profeten Ezekiel et trøstende syn om det nye tempel, der skal bygges i Jerusalem efter hjemkomsten (Ezekiel 40). Dette syn kommer 14 år efter at byen var erobret for sidste gang.

572+2553 = 1981: Invasionen i Libanon, hvor PLO blev fordrevet og de store våbenlagre og flere terrorist-lejre blev afsløret. 1981 er 14 år efter at den gamle bydel med Tempelpladsen blev erobret af Israel i 1967.

6. PERIODE: 561 f. Kr.

Nebukadnesar II dør, kong Jojakin benådes og løslades af fængslet (2. Kongebog 25:27-50).

561+2553 = 2002: Efter Jerntæppets fald strømmer Sovjets undertrykte jøder hjem til fædrenes land, hvor de kan leve som ligeværdige borgere. Alene i årene 1990-2002 indvandrede over 900.000 jøder.

Vel! siger nu måske den forpustede læser - det lyder alt sammen ganske interessant, men er det nu ikke lidt for fantastisk at tro, at de gamle mulnede begivenheder fra så mange århundreder før os skal bestemme, hvad der skal ske i vor moderne tid?

Jeg vil svare med et modspørgsmål: Var det nu ikke lidt for fantastisk at tro i 1944, da resterne af den europæiske jødedom knustes i Hitlers KZ-lejre, at om 4 år udråbes den frie jødiske stat, som jøder verden over har længtes efter i 1900 år?

Men også for Ægypten og de øvrige arabiske stater har Gud beredt en storslået fremtid, hvor de tidligere dødsfjender forenes i erkendelsen af den ene sande Gud:

"På hin dag skal Israel selvtredie, sammen med Ægypten og Assyrien, være en velsignelse midt på Jorden, som Hærskarers herre velsigner med de ord: Velsignet være Ægypten, mit folk og Assyrien, mine hænders værk og Israel, min arvelod!" (Esajas 19, vers 24).

Kan der tænkes nogen skønnere "Endlösung" på det jødiske spørgsmål?

I det nye Israel erobrede hæren i 6-dageskrigen 1967 Jerusalems gamle bydel med tempelpladsen.